Ο… Μαλάκας

Νίκος Κουφόπουλος

Περί βλακείας μίλησα, σε άρθρο μου τις προάλλες.
Του βλάκα είπαμε, ανίκητες είναι οι βλακείες και μεγάλες
Όμως κι ένα άλλο άτομο, καθόλου δεν είναι της πλάκας:
Φίλοι, ελάτε να γνωρίσουμε, ποιος είναι ο… Μαλάκας.
Και η… Μαλάκω βέβαια. Διακρίσεις εγώ δεν κάνω.
Την ισοτητα θα υπερασπιζομαι εως οτου να πεθανω.
Στην κυριολεξια της η λεξη προσδιοριζει
τον τυπο ή την τυπισσα, που τον εαυτό του/της, αυνανιζει.

(Θα πειτε ισως οτι η εκφραση είναι λανθασμενη.
Ενταξει. Το εχω υποψιν μου. Μα η ωρα είναι περασμενη.
Παντα οποιος αυνανιζεται τον εαυτο του… μαλακιζει.
Το ρημα είναι μέσο. Η ενεργεια σε αυτόν γυριζει.
Η λεξη λοιπον αυνανιζει σαφως και είναι λαθος.
Τα ξερει αυτά ο ποιητης, μα βλεπετε, το παθος
να βγει η ριμα και ισως και η θερινη ραστώνη,
δεν είναι ό,τι καλύτερο, μα εχουν το τιμονι.)

Για τον Αυναν, μοναχοι σας, ψαξτε. Πολλα θα βρειτε.
Τυπακι ηταν περιεργο, και θα με θυμηθείτε.

Προτεινω ανεπιφυλακτα, ένα ωραιο βιβλιο:
«Οι κατά μόνας ηδόνες». Βρισκω αρκετα γελοιο,
οσους από μια ανοητη, βλακώδη σεμνοτυφια,
αρνουνται να διαβασουν ενδιαφεροντα και… χρησιμα βιβλια.
Ο Λάκερ Τόμας είναι ο συγγραφεας. Εργο σπουδαιο.
Και της Ρικακη η ομώνυμη ταινια. Νομιζω όχι τελευταιο
εργο της. Ισως λιγάκι πιο παλιο. Μα ωραιο.
(Ειδατε; Τριστιχο ομοιοκαταληκτο. Ηταν τυχαιο.)
Και φυσικα του Λεωνίδα Χρηστάκη το εξαντλημενο βιβλιο:
«Εάν δεν εισαι μαλακας, εισαι πολύ μαλακας». Καθολου αστειο.

Σαν λεξη, η πιο διασημη, παγκοσμια. Την ξερουν ολοι.
Κινεζοι, Αμερικανοι, Ευρωπαίοι και Μογγόλοι.

Στα αρχαια σημαινει και μαλθακός, μα και κατοχος… καρτερίας..
Φιλοκαλοῦμεν τε γὰρ μετ’ εὐτελείας
καὶ φιλοσοφοῦμεν ἄνευ μαλακίας,
θα γραψει ο Θουκυδίδης στον Επιταφιο του Περικλη.
Ηρεμη θαλασσα, η malacia, σημαινει στην Λατινικη.
Ελπιζω να μην με προδωσαν οι γνωσεις μου και λαθος
να μη μου βρείτε αγαπητοι. Παρα μονο το παθος.
Που όμως κι αυτό πολύ συχνα οδηγει καποιον σε λαθη.
Μα εσεις ξερετε, οι ποιητες, πως αγαπουν τα παθη.

Ελατε λιγο πιο κοντα. Να, δειτε ένα μαλακα.
Ο αρχηγος είναι αυτος. Τον λενε… αρχιμαλακα.
Ο διπλανος του, τι να πω. Τον λεν… χαζομαλακα.
Ο δυστυχης, είναι χαζος με… ολιγον από μαλακα.
Ο άλλος διπλα, επωνυμος: Είναι ο… γνωστος μαλακας.
Ποιο διπλα ο… προβλεψιμος: Ο αιωνιος μαλακας.

Ο εκνευριστικος. Του λες: Άει γαμησου ρε μαλακα.
Όπως στον αργοκινητο: Κουνησου ρε μαλακα.
Ο αγαπητός: Μαλακα μου. Ο άξιος: Μπραβο μαλακα.
Ο φαφλατάς: Καλα μιλαμε για πολύ χοντρομαλακα.
Στον καλο λες ευγενικα: Καλως τον τον μαλακα.
Για… τον νόστιμο-τι τρυφερο: Φατε έναν μαλακα.

Στο Κολωνακι σε έναν τοιχο το παρακατω ειδα.
Ηταν Δεκεμβρης του ’08, μετα την «καταιγιδα».
Ένα ωραιο συνθημα, θυμαμαι ηταν πρωι.
Το παραθετω. Τωρα πια είναι γνωστο πολυ:
«Ησουνα που ησουνα μαλακας μια ζωη,
τωρα πηγες κι εγινε μαλακας με στολη».

Σε όλα τα Ιονια νησια, μα και στης Αχαΐας τη γη,
Μινάρα θα ακούσετε, ο ντοπιος να τον αποκαλεί.
Στη θάσο τον λενε Γαβανά. Από πού βγαινει δεν γνωρίζω.
Στο Μεσολόγγι Κλαμπάνα. Καμπάνα εδώ… μυριζω,
που ολο χτυπαει… δυνατα. Αρα υπαρχει πάθος και πόθος.
Στην Κρητη απλα τα πραγματα. Αποκαλείται: Γρόθος.
Ψωλοκοπάνα θα τον πουν στον Πυργο της Ηλειας.

Επισης Ψωλοκόπανο, στα περιξ της Μεσσηνιας.
Χλιάρας στα Τρικαλα, Τορόλας στην Κορνθια,
Τσούκας στη Λαρισσα, Τσουκάλας στην Ημαθια.

Τωρα θα μου επιτρεψετε, για ακομα μια φορα,
μια ιστορια να σας πω, που είναι λιγο παλια.
Μα ειπαμε, αν εχει ενδιαφερον μια ιστορια,
το πότε συνεβη, δεν εχει τοσο μεγαλη σημασια.
Κι αν καποιος από εσας χρειαστει βοηθεια, μην διστασει,
στον ποιητη να αποταθεί. Τα ταμπου εχουν πια σπασει.
Στην κατά μονας ηδονη, εχω εμβαθύνει. Δεν κανω πλακα.
Ω φιλοι, σας παρακαλω. Ντροπη σας. Σας μοιαζω με…;

Μια ωραία συνουσία

Ω, τι υπέροχη εκείνη η συνουσία…
θαρρείς και η φύση ετοίμαζε ιεροτελεστία.
Το τι ακολούθησε θαρρώ δεν έχει σημασία,
ή αν υπέστην άγρια μετά ψυχρολουσία.
Να σας τα πολυλογώ και χάνεται η ουσία,
τελείωσε η βόλτα μας σε διάφορα μουσεία
με μια ωραία κοπελιά. Όνειρο. Φαντασία.
Σεμνή και λάγνα ωσάν στο ωμέγα η δασεία,
που σε ελκύει τρυφερά προς την ακολασία.
Σχέση καμιά με την ψυχρή, αυτάρεσκη οξεία,
που επαίρεται σαν πρόεδρος σε κάποια γερουσία.
Δεν χρειάστηκε, δεν έγινε κάποια προεργασία.
Ούτε καν επιστράτευσα την σπάνια μου γοητεία.
Του λαξεμένου μου κορμιού την άγρια εξουσία.
Ούτε με πλάνη έφτιαξα κάποια μυθοπλασία.

Ένα μονάχα θα σας πω που είναι η πεμπτουσία:
Ήμουν ο άρτος σε ιερή, μεγάλη αρτοκλασία.
Το τι έγινε αφήστε το. Μια κωδωνοκρουσία.
Χίλιες τρομπέτες και βιολιά. Και στη διαδικασία:
στη θάλασσά της κάναμε ώρες κωπηλασία.
Σε άγρια βουνά απάτητα, εμείς… ποδηλασία.
Και των κορμιών μας τους χυμούς, ω τι λεηλασία,

γευόμαστε ασταμάτητα. Πέσαμε σε αφασία,
γιατί τρεις μέρες κράτησε αυτή η σφυρηλασία.
Καθόλου δεν χρειαστήκαμε, γραμμάριο από ουσία.

Α, ξέχασα να σας το πω: Την έλεγαν Τασία.
Όνομα ίσως ταπεινό. Και ήταν απ’ τη Λαμία.
Μου είπε, μα προσπέρασα, δεν έδωσα σημασία,
πως σχέση είχε ιδιαίτερη με την αστυνομία.
Εγώ τότε ως τα μπούνια ήμουνα μες στην παρανομία.
Γιατί ακριβώς, αφήστε το. Κάποια παλιά αμαρτία.
Δεν ξέρω αν με κάρφωσε, με πιασαν χωρίς βία.
Διάλεξα εγώ και το κελί. Πήρα το δεκατρία.
Σαν έφυγε απ’ τη φυλακή, με φίλησε. Κυρία.
Πολλές φορές την σκέφτομαι, και παίζω μαλακία.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…

nikos1789@gmail.com

Περί βλακείας…

Νίκος Κουφόπουλος

Μεσημερακι Κυριακης. Γυρω μια ησυχια.
Ένα μωρο κλαιει σιγα. Ομορφη μελωδια.
Μετα από λιγο σωπασε. Εκαναν ό,τι θελει.
Το κλαμα είναι το οπλο του. Και το μωρο το ξερει.

Ο βλακας ομως αγνοεί, φιλοι, πως είναι βλακας.
Και μην μπερδεύεστε. Σαφως, αλλος ειναι ο… μαλακας.
Ισως μιλησω και γι΄αυτόν σε καποιο άλλο γραφτο μου.
Περι βλακειας σημερα. Σε αυτό εχω το μυαλο μου.
Μια ταση, εχει παντοτε, μια κλιση, μια… πρεμούρα,
η βλακεια πραξη να γινεται. Κι εδώ είναι τα σκουρα.

Γινεται επικίνδυνη. Μια βομβα με ρολόι.
Και όταν σκασει φιλοι μου, αρχιζει μοιρολόι.
Ο βλακας προκαλει ζημια παντα σε καποιον άλλο,
χωρις κερδος να εχει από αυτό. Χωρις καποιο… ρεγάλο.
Πολλες φορες, ισως κι αυτος καποια ζημια να παθει.
Όμως αυτος περιφρονεί τα… χρησιμα τα λαθη.

Ο κοσμος μας χωριζεται σε εξυπνους και βλακες.
Η διακριση είναι δυσκολη. Κι εδώ αρχιζουν πλακες.
Ο εξυπνος ποτε δεν λεει, στους εξυπνους πως ανηκει.
Ο βλακας, παλι το αγνοει. Κι αυτό του δινει…νικη.
Ο βλακας μπορει να είναι λευκος, κιτρινος ή και μαυρος.
Αντρας, γυναικα ή και τρανς. Βαζελος ή και… γαυρος.
Πλουσιος, φτωχος, μικροαστος, ή και αριστοκρατης.
Γιατρος, πανεπιστημιακός ή και απλος εργατης.
Κομουνιστης, αναρχικος. Χμ… παντοτε ο φασιστας.
Δεξιος, κεντρωος, πρασινος. Πολλοί απ’ τους… atenistas (χεχε…).
Διαχρονικος, παντοτινος, χειμωνα καλοκαιρι
Ο βλακας ευδημει παντου. Μα ο ιδιος δεν το ξερει.

Η διαφορα όμως φιλοι μου που υπαρχει στην βλακεια,
είναι όταν συνοδευεται από καποια… εξουσια.
Οσο ψηλα, πιο ισχυρος ο βλακας, με εξουσια
τοσο πιο επικίνδυνη γινεται η βλακεια.
Προσεξτε, το αντιθετο δεν είναι της εξυπναδας.
Η λεμοναδα αντιθετη είναι της πορτοκαλάδας (?).
Καποιες φορες και ο εξυπνος βλακεια ισως κανει.
Ο βλακας όμως μονιμα. Η βλακεια του… στεφάνι.

Ειπαμε, ο βλακας αγνοει βλακας ότι είναι παντα.
Αυτό είναι καταστροφικο. Γι’ αυτό πρεπει στην μπαντα
γρηγορα να τον βαζουμε, για λιγο να σωθουμε.
Για λιγο μονο γιατι-ωιμέ- ναι, θα ξαναβρεθουμε.

Τι γινεται όμως αν βρεθουν βλακες πολλοι μαζι;
Φυγετε φιλοι γρηγορα. Η βλακεια θα εκραγει.
Το ένα και ένα δυστυχώς εδώ δεν κανει δυο.

Ισως να κανει… δωδεκα. Ισως είκοσι δυο.
Το αθροισμα εδώ είναι σαφως, ανωτερο απ’ τα μερη.
Μονο που για άλλη μια φορα, ο βλακας δεν το ξερει.

Πολλοι ασχοληθηκαν γραπτως παλι με τη βλακεια.
θα επρεπε ισως μαθημα να ηταν στα σχολεια.
Υπηρξε του Ερασμου το Εγκοσμιον Μωριας.
Και του Μουζιλ το διασημο εργο Περι Βλακειας.
Του Ευαγγελου Λεμπεση, το κλασσικο βιβλιο:
Η τεραστία κοινωνική σημασία των βλακών εν τω συγχρόνω βίω.
Του Χαριτοπουλου επισης το Εγχειρίδιο βλακειας.
Και αλλων που ισως αγνοώ. Ας τυχω ευκαιριας
θα επανελθω παραυτα, αν μαθω κατι ακομα.
Προς το παρον, θελω από εσας, ένα φιλι στο… στομα.
(Ρε, τι τραβαει ο ποιητης. Δινει ψυχη και σωμα,
για ένα στιχο δυνατο, και τι… θα κανει ακομα).

Καποιοι από εσας ισως σκεφτούν, για κατσε ρε μεγαλε,
πολλα μας τα ειπες, καπου εδώ μια τελεια βαλε.
Πες μας για σενα ειλικρινά, εισαι βλακας ή μη βλακας;
Το ερωτημα σας φιλτατοι, σορυ, είναι της πλακας.
Αν ειμαι εξυπνος, απλα, δεν πρεπει να το λεω.
Κι αν ειμαι βλακας, το αγνοώ. Ετσι, τι να σας λεω;
Βλεπεται πως ξεγλίστρησα. Σας ειπα ειμαι… γατος.
Δικος μου είναι ο Ουρανος, δικος μου και ο πατος.
Τα εχω πει και παλι αυτά, σε καποιο άλλο γραφτο μου.
Τωρα, ποιημα εχω για σας. Που είναι… ολο δικο μου.

Τσιγγάνε από πού έρχεσαι;

Τσιγγάνε από πού έρχεσαι, και από πού κρατάς;
Ακόμα δεν βαρέθηκες στη γη να τριγυρνάς;
Ποιος δαίμονας ελεύθερος μέσα σου σε πηγαίνει;
θεός δεν είναι σίγουρα. Αυτοί είναι πεθαμένοι.

Απ’ την Αίγυπτο είπανε πως είναι ο παππούς σου,
και στων φιδιών το σύρσιμο, μπουσούλισε η γιαγιά σου.
Τον ουρανό για σκέπασμα, τα αστέρια προσκεφάλι.

Τσιγγάνε για πού το έβαλες; Για που τραβάς και πάλι;
Είπαν πως τα μελλούμενα ξέρεις να τα διαβάζεις.
Έλα και πες τα και σε εμάς. Δεν βλέπεις ότι κλαίμε;
Ξέρω, θα είναι ψέματα. Καθόλου δεν μας νοιάζει.
Λίγο μονάχα, μια στιγμή και το μυαλό ησυχάζει.

Παίξε ξανά με το βιολί, τραγούδα στις ψυχές μας.
Να βγει ο δικός σου ο καημός να βγει και ο δικός μας.
Τσιγγάνε, μην μας παρατάς. Μάθε μας το χορό σου,
να νιώσουμε στα πόδια μας, της γης καυτά τα σπλάχνα.
Τρελό σε λένε. Μην ακούς. Και εμάς τρελούς μας λένε.
Όμορφη είναι η τρέλα σου. Να είχαμε και άλλη τόση.
Εμείς τρελοί, αυτοί νεκροί. Μόνο που δεν το ξέρουν.

Γι’ αυτό σου λέω: χόρεψε. Κανείς δεν θα γλιτώσει.
Και αν κάποια νύχτα πεταχτεί ο χάροντας μπροστά σου,
μην φοβηθείς. Τραγούδα του τραγούδι απ’ τα δικά σου.
Να είναι για αγάπη δυνατή. Για έρωτα πονεμένο.
Να κλάψει από τη ζήλια του και να ντραπεί. Να φύγει.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…
nikos1789@gmail.com

Ζηλεύω των άλλων ποιητών τους στίχους…

Νίκος Κουφόπουλος

Γεια και χαρα παλι ξανα. Σε ολους και σε ολες.
Στους ταπεινους, στους σοβαρους, αλλα και στους…ξερολες.
Χαζευω απ’ το παραθυρο στο απεναντι μπαλκονι,
μια ομορφη, γειτόνισσα τα ρουχα της να απλωνει.
Για λιγο κοιταζομαστε με καποια αμηχανια.

Είναι αργα. Νυχτα ησυχη. Εκει γυρω στη μια.
Μετα το βλεμμα της αλλου. Κι εγω το χαμηλωνω,
και κλεινω το παραθυρο γιατι λιγακι …κρυωνω.
Αυτα με τη γειτονισσα. Ανοιγω τον Καβαφη.
Μετα από λιγο ξανακοιταω. Τα νυχια τωρα βαφει.
Παραξενο. Είναι σιγουρα η ωρα περασμενη.
Εκτος αν ισως, σκεφτηκα, καποιον θα περιμενει.
Η σκεψη μου ηταν σωστη. Σε λιγο καποιος νεος,
βρεθηκε να είναι διπλα της. Μου φανηκε ωραιος.
Συντομα η πορτα εκλεισε, και τα παντζουρια επισης.
Και στον Καβαφη αρχισα να κανω ερωτησεις:
-Φιλος της να είναι ή αδερφος; Ή εραστης σπουδαιος;
-Φιλε μου γιατι νοιαζεσαι; Αυτος ητανε νεος…
Αγριεψα. -Τι εννοεις ρε Κωστα, του φωναζω.
Εγω με δεκα από αυτους αμα χρειαστει τα βαζω.
Το γελιο του ακουστηκε πεντε στενα πιο κατω.
Μου λεει: -Νικο, χαλαρωσε και παμε παρακατω.
-Ακου Καβαφη, αραξε. Μη μου την λες εμενα.
θα κλαις αμα σου διηγηθώ δικα μου περασμενα.
Ξανα γελια τον επιασαν. –Ενταξει. Σε πιστευω.
Και αλλωστε, κι εγω, ακομα …μπερμπαντευω.
Τον…εκλεισα. Ακους εκει; Και τον Ρεμπω ανοιγω.
Εκλαμψεις λιγο διαβασα, και μου ειπε: -Νικο, θα φυγω.
-Πού πας Αρθουρε, αραξε λιγακι να τα πουμε.
-Δεν γινεται, ειμαι βιαστικος, μα θα ξαναβρεθουμε.
Εφυγε κι ολομοναχος ξεμεινα εγω στο σπιτι.
Δευτερα αργα, και αρχισε να ξημερωνει η Τριτη.
Σκεφτηκα παλι για δουλεια αυριο να παω πρεπει.
Και θα περασει και αυτή η γυμναστρια η Ντεπυ.
Καλο κοριτσι μα λιγακι μου εμενα μου τα…σπαει.
Ζηταει συνεχεια διαφορα. Ζηταει. Ολο ζηταει.
Όμως αυτά αφηστε τα, εσας δεν ενδιαφερουν,
τι κανουν οι πελατες μου και τι ολο μου γυρευουν.

Παμε τα νεα να σας πω εν τάχει και με τιτλους:
Της Βαβυλωνας ειπανε πως βρηκανε τους κηπους.
Ενταξει, απολιθώματα. Και έναν ταφο ακομα,

αρχαιολογοι βρηκανε, μα ελειπε το πτωμα.
Αυτό τους προβληματισε. Αραγε τι ειχε γινει;
Και ποιος να ηταν ο νεκρος; Εκεινος ή…Εκεινη;
Του Euro, τα μαθατε τα νεα υποθετω.
Της ευκαιριας δράττομαι, και ένα θεμα θετω:
Η βια είναι χρησιμη; Και αν ναι, ποση και ποτε;
Αν ειστε του Γκαντι οπαδοι, ας μη μιλαμε τοτε.
Για σας ξεκαθαρο είναι αυτό. Εχετε παρει θεση.
Εγω λιγο μπερδεύομαι. Ποια είναι αραγε η σχεση,
της δικαιης βιας ή αυτό που λεμε αντιβία,
όταν φτανουν τα πραγματα να…γραψει η ιστορια;
Καταλαβαινεται σαφως τι λεω και πού το παω.
Ξερω ειστε ολοι εξυπνοι. Σκεφθητε. Σταματαω.
Χαθηκα παλι ανάμεσα σε σκεψεις μπερδεμενες.
Γιατι ολοι τις σημαιες τους, λεν είναι…τιμημενες;
Και η τιμη αληθινα δεν ξερω ποσο φτανει;
Γιατι αραγε κανεις αξιζει να πεθανει;
Μεγαλα ερωτηματα βαζω και ισως κουραζω;
Το ματι κλεινω πονηρα και λιγο σας πειραζω.

Παμε να ελαφρύνουμε λιγακι την κουβεντα.
Ομορφα νεα θα σας πω, για μια καλη πατεντα:
Φτιαξανε λεει παγωτο χωνακι…σε ξυλακι.
Ειπαν πως είναι εφεύρεση του γλυπτη μας του…Τακη.
Περιεργο μου φαινεται. Ισως να κανω λαθος.
Ξερω πως με… ανεμομυλους εφτιαξε ένα δασος.
Χαχα…ειδατε; Πονηρα τις γνωσεις μου προβάλλω.
Για γλυπτες, μεγαλους ποιητες, και εχω ακομα κι άλλο.
Βλεπετε τι είναι ο ανθρωπος; Νιωθει συχνα σπουδαιος.
Μα όταν τα δυσκολα ερχονται, τοτε τον πιανει δεος.
Το θεμα μας είναι λοιπον, να ριξουμε τους τοιχους.
Κι εγω…

Ζηλεύω των άλλων ποιητών τους στίχους…

Ζηλεύω των άλλων ποιητών τους στίχους,
και σβήνω, γράφω συνεχώς, και πάλι σβήνω.
Μα οι προσπάθειες μου πέφτουνε σε τοίχους.

Δεν ήταν φαίνεται γραφτό, ποιητής να γίνω.

Ζηλεύω των άλλων συνθετών τις μουσικές,
έτσι όμορφα που βάζουν μια-μια τις νότες.
Οι δικές μου δεν μπόρεσαν, απόμειναν μισές.
Δεν ήταν να διαβώ της συνθέσεως τις πόρτες.

Ζηλεύω τους άλλους τους τραγουδιστές συχνά.
Το πάθος τους, την γλυκιά, την δυνατή φωνή.
Η δικιά μου ποτέ δεν κατάφερε πάρα πολλά.
Δεν ήταν να με γράψει η ιστορία ως τραγουδιστή.

Έχω όμως κάτι που αξίζει όσο ένας θησαυρός,
που σίγουρα αν το μάθαιναν, θα ζήλευαν πολλοί.
Καλά κρυμμένο, στης ψυχής μου τα δωμάτια εντός.
Το ψάχνω όμως ακόμα γιατί δεν το έχω βρει.

Έτσι τα βράδια ήσυχος ξαπλώνω στο κρεβάτι.
Κάποτε λέω, θα το βρω. Ίσως αύριο, ίσως τώρα.
Σίγουρα θα αναδυθεί από μέσα μου αυτό το κάτι.
Κι αν πάλι δεν συμβεί, φαίνεται δεν ήταν η ώρα.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…
nikos1789@gmail.com

Δεν πάω διακοπές…

Νίκος Κουφόπουλος

Εδώ ο κοσμος καίγεται, και εγω εχω το… χαβά μου,
θα πειτε φιλοι. Δίκαια. Η ευθυνη είναι δικια μου.
Μα πρεπει ολους εγκαιρα να σας ενημερωσω.
Μην πειτε, εμεις δεν ξεραμε. Τα λεω για να σας… σώσω.
Και ισως σκεφτείτε, ποιος εισαι εσυ, που θες να σώσεις άλλους.
Σωστη είναι αυτή η σκέψη σας. Ταιριάζει σε μεγάλους.

Πίσω το παίρνω αυτό ευθύς. Η εκφραση ηταν λάθος.
Βλέπετε, με παρέσυρε, της ποίησης το πάθος.
Και ισως, πώς να σας το πω. Μια ματαιοδοξια,
πως τα δικα μου κειμενα, σπουδαία εχουν αξια.
Ρε τι τραβαμε ολοι εμεις οι ποιητες στα αληθεια.
Αφου ωρες-ωρες σκεφτομαι, να έγραφα παραμυθια,
μοναχα. Για μικρα παιδια. Με μαγισσες και δρακους.
Ή σε συνεργεια της ΔΕΗ να εσκαβα. Να ανοιγα λάκκους.
(θυμήθηκα τον πατέρα μου. Αυτά έκανε εκείνος.
Έσκαβε μια ολόκληρη ζωή. Μα ήταν μάγκας. Φίνος.)
Όμως είναι κουραστικό το σκαψιμο. Το ξερω.
Οποτε μια, συμβουλη εχω να σας προσφερω.
Οποιος γουσταρει εχει καλως. Ας κατσει να διαβασει.
Και υποσχομαι ειλικρινά, μαλλον πως δεν θα χασει.
Διαβαστε με προσεκτικα, κλειστε το κινητο σας,
και πειτε τα και όλα αυτά σε κάποια/ον κολλητή/ό σας:

Δεν παω φετος διακοπες. Θα μεινω στην Αθηνα,
και όπως λεγαν οι παλιοι, θα τα περασω φινα.
Βαρεθηκα με τα νησια και με ολο αυτό το… πράμα.
Για δεκα μερες διακοπες, βιωνεις ένα δραμα.
Ταλαιπωρια, κινηση, ζεστη φριχτη, ιδρωτας.
Πολλες φορες μου φαινονταν να γινομαι… Ευρώτας.
Καραβια πήχτρα, και νησια ετοιμα να βουλιαξουν.
Ξενερωτοι μικροαστοι, δεν ξερουν… τι να φτιαξουν.
Με αθλιες παντοφλες και γυαλια απομιμηση του Gucci,
νομιζει η… Παναγιωταινα, πως είναι η Μπελουτσι.
(Δεν με πειραζει το φθηνο, το γουστο στηλιτεύω.
Το ομορφο, και το απλο τριγυρω μου γυρευω.)
Εχουν μαζι την πεθερα και… καθονται στα αγκαθια.
Στη θαλασσα τα φαγητα φερνουνε σε καλαθια.
Και εκει που εισαι ησυχος σε καποια παραλια,
ξαφνου ακουγονται ουρλιαχτα: «Το φρουτο σου Μαριαααααααααα».
Πετάγεσαι ολοτρομος. Γαμωτο τι εχει γινει;
Και βλεπεις τριχρονο μικρο με ολοσωμο μπικινι,
μια μανα να το κυνηγα, έξαλλη να το πιασει
και με φωνες στον αντρα της: «Τρεξε κι εσυ θαναση».

Ουρλιαζει ευθυς το τριχρονο, πολεμικη σειρηνα.
Σκεφτεσαι: θεε μου ας ημουνα καλύτερα στην Κινα.

Αν σε δωματιο θες να πας, φιλε μου γαμησε τα.
Αθλια κρεβατια, τριζουνε. Βρωμικη τουαλετα.
Ένα air condition βαλανε και μια tv μικρουλα
και νομισαν πως εχουνε βιλα στη Σπετσοπουλα.
Κατι μαλακες, αχρειοι χωριατες και ψαραδες.
Τη μανα τους θα πουλαγαν για… ακομα δυο παραδες.
Τωρα μη μου αρχισετε, οι ψαραδες αν είναι η αιτια;
Εγω για αλλα σας μιλω. Για την νοοτροπία.
Και μην μου πειτε τα γνωστα, δεν είναι ολοι ιδιοι.
Αν καπου υπαρχει ενας καλος, μαλλον θα… εχει φυγει.
Ενταξει ισως νομιζετε πως ταχα υπερβαλλω.
Εγω όμως στα δωματια τους δεν θελω να… με βαλω.
Και αν με κατηγορησετε για εστέτ ταχα μου σταση,
αν ειστε μαγκες μια φορα, βγειτε με το… θαναση.
θυμαστε που σας ελεγα, αυτόν στην παραλια
που ειχε μαζι του: τη γιαγια, την πεθερα, την θεια.

Μετα ο ντοπιος θα σας πει για του νησιου τα μερη,
που δεν υπαρχουν πουθενα και μονο αυτος τα ξερει.
Για μια σπηλια που ερχεται απ’ τη μυθολογια,
και αν τυχει και σε παει εκει, βλεπεις… μια μαλακια.
Μια σπηλια που σαν κι αυτή, υπαρχουνε χιλιαδες,
σε όλα συνηθως τα βουνα. Καποιες και σε κοιλαδες.
Τα πανηγύρια τους, φριχτα. Μονο για… Γιαπωνεζους.
Οι βορειοι δεν τσιμπανε πια. Ισως και για… Κινεζους.
Οι Σουηδεζες οι ξανθιες που καποτε ζητουσαν
νησιωτη Ελληνα εραστη, και ευκολα τσιμπουσαν,
δεν αντεξαν την μυρωδια της στανης. Δεν ξαναρθαν.
Και αναρωτιουνται μονες τους, πώς διαολο την παθαν.

Τα καμπινγκ συνηθως αθλια. Ενας πανω στον άλλο.
Βαλε τον κωλο σου πιο κει τα ποδια μου να βαλω.
Και ολο και θα βρεθουν δυο-τρεις με μια κιθαρα φρικη,
«Να μ’ αγαπας…», θα παιζουνε και εσυ θα λες: η Κιρκη,
δεν τους ακουει γαμωτο μου, γουρουνια να τους κανει;

Και αντε για εικοστη φορα ξανα τον… Πεχλιβανη.
θεε εσυ της μουσικης, πού εισαι τοση ωρα;
Την πατησες, λεει ο θεος. Μοναχος εισαι τωρα.
Σου ειπα εγω στην Νισυρο να πας το καλοκαιρι;
-Τυχαια το ειπα το νησι. Κι αυτό ο θεος το ξερει.-

Και λες θα παω ελευθερο καμπιγκ. Θα ειμαι μονος.
Η θαλασσα, ο ουρανος όμως… και ο αστυνομος.
Νυχτα και βλεπεις δυο φακους, στη μουρη σου τα φωτα:
Απαγορευεται σου λεν. Δεν είναι σαν και πρωτα.
Μαζευτε τα και φυγετε, γιατι αλλιως στο τμημα,
θα κανετε ολοι διακοπες και αυτό θα είναι κριμα.
Εχουν και κανα δυο σκυλια, ψαχνουν για κανα μπαφο.
Και λες, γαμωτο μου γιατι εγω τωρα να την παθω;
Εισαι και μερες αλουστος, σε τρωει το αλατι.
Ρε συ μωρο μου, ξυσε μου λιγο παλι την πλατη;
Ζεστες πινεις τις μπυρες σου. Μιλας με τα… πουρναρια,
και σου την πεφτουν και συχνα φιδια, σκορπιοι και… κριαρια.

Ο άλλος λεει μονος μου θα παω. Εγω και η φυση.
Τον εαυτό μου για να βρω που εχω αμελήσει.
Φιλε μου πηγαινε οπου θες, τον εαυτο σου ψαξε.
Και αν τον βρεις στην ερημια, τοτε κατσε και γραψε.
Ισως να σε διαβασουμε αν μας τα πεις ωραια.

Όμως εμεις, συγχωρα μας, γουσταρουμε παρεα.
Τους φιλους μας, τις φιλες μας, κοσμο πολύ τριγύρω.
Τις μπυρες κρυες θελουμε, εστω κι αν τρωμε… γύρο.
Εμεις βολτες θα κανουμε στην ομορφη Αθηνα.
Τωρα που φυγατε ολοι σας, θυμιζει μπαλαρινα,
που ομορφη λικνίζεται στους ηχους καποιου πιανου.
Μετα στο μπαρ ολοι μαζι του φιλου μου του Πανου.
Ανετοι, φρεσκιοι, καθαροι, θα πινουμε ποτακια,
και θα φλερταρουμε κομψα τα ομορφα κοριτσακια.
Οι κουβεντες μας για ποιητες, για μουσικες, για όλα,
κι όχι… πώς φτιαχνει μουσακα η μανα του Νικολα,
και πως αρεσουν στη Μιμη τα φρεσκα φασολακια,
και όταν ακουει τη Βανδη την πιανουν τα μερακια.

Εντάξει φιλοι, ο καθείς όπως αυτος γουσταρει.
Όμως ο λιθος ο ευτελής… δεν είν’ κεχριμπαρι.
Ελπιζω να με «πιασατε» με όλα αυτά που ειπα,
και όχι να εκανα απλως… εις το κενο μια τρυπα.
Καποιοι θα διαφωνησετε και αυτό δε με ξενιζει.
θα ηθελα όμως να εβλεπα κάθε έναν όταν γυριζει.
Και αν οσα ειπα ψεματα τα βρει και κακοήθεια,
υποσχομαι για μηνες τρεις να τρωω μονο… ρεβυθια.
Και συντομα δημοσια συγνωμη θα ζητησω,
κι άλλη φορα υποσχομαι να μην σας ενοχλησω.

Με αυτά τα λιγα φιλοι μου λεω να σας αφησω.
Με ποιηματακι ομορφο θα σας καληνυχτισω.
Και αν καποιος από σας παει στην Λισσαβονα,
ισως το καλοκαιρι ή ισως το χειμωνα,
ας με διαβασει για να ξερει τι και πώς.
Και ας γινει ο Πεσσόα, φιλος του καλος:

Για σένα της Λισσαβόνας επισκέπτη

Για σένα, της Λισσαβόνας όμορφε επισκέπτη,
τα λόγια κάθομαι και γράφω ετούτα στο χαρτί.
Να μην χαθείς, μην μπερδευτείς,
Σαν ξένος να ρωτάς να μη χρειαστείς.
Να ξέρεις πού πηγαίνεις, κάθε μέρα. Τι θα δεις.

Μην νιώσεις αφιλόξενα εκεί και μοναξιά.
Με σε τρομάξουν άνεμοι που δεν είναι δικοί σου.
Μη σε πληγώσουνε φεγγάρια πονηρά.
Τα άγνωστα μέρη να μην τα φοβηθείς.
Και αν με χρειαστείς να με ζητήσεις. Μην ντραπείς.

Ρώτα τους ντόπιους να σου πουν για έναν ταξιδευτή.
Βάσκο Ντε Γκάμα ήταν το όνομα του.
Με ιστιοφόρο έφυγε κάποτε από εκεί.
Καινούριους τόπους λένε, έψαχνε. Καινούρια γη.
Άλλοι όμως, πως αγάπησε μακριά, μια όμορφη μικρή.

Εφτά λόφοι ήταν αρκετοί η πόλη επάνω να απλωθεί.

Ο Τάγος ποταμός της πλένει κάθε βράδυ το κορμί.
Να μη χαθείς στα ανηφορικά, στενά
και ελικοειδή παράξενα σοκάκια.
Σαν το κοντορεβιθούλη, να ρίχνεις χαλικάκια.

Κι αν δεις τις καραβέλες να έρχονται από μακριά,
με τα πανιά τους στα κατάρτια όλα ανοιγμένα,
μη φοβηθείς. Δεν είναι άγριοι πειρατές.
Απ’ τις Ινδίες, απ’ την Κίνα, από την Αφρική,
φέρνουν μπαχαρικά, υφάσματα και λιχουδιές.

«Μικρή αλήθεια που αντανακλά ο ποταμός»,
έτσι την είχε ονομάσει ο δικός τους, ο Πεσσόα.
Ζωγραφιστά πλακάκια στις προσόψεις, δίνουν φως.
Αν θα πεινάσεις, μπακαλιάρο να ζητήσεις Γκόμες Ντε Σα.
Τα βράδια συντροφιά σου θα είναι του Πόρτο τα κρασιά.

Ψηλά αν θα πας, στο Castelo de Sao Jorge,
θα ακούσεις fados. Είναι τραγούδια λυπημένα.
Λένε για αγάπες που δεν μπόρεσαν…
Για έρωτες λένε, που δεν πρόλαβαν…
θα μου άρεσε εκεί να θυμηθείς λίγο και εμένα…..

Υ.Γ. Εδώ ελευθερα Εξαρχεια…
nikos1789@gmail.com

Ένα βράδυ στη Βομβάη…

Νίκος Κουφόπουλος

Ξανα και παλι γεια χαρα, πώς ειστε, πώς περνατε;
Δωστε τα χαιρετισματα στο σπιτι σαν θα πατε.
Κι αν καποιος θελει από σας, να μαθει πώς περναω:
Ολα καλα. Λιγο δυσκολα, μα δεν τα παραταω.

Παραξενοι είναι οι καιροι, παραξενες οι μερες.
Μοιαζει λες και οι Κυριακες να εγιναν… Δευτερες.
Λοιπον ας μην κωλυσιεργω, ευθυς στο θεμα μπαινω,
και αν τα βρω καπου δυσκολα, απλο είναι: ξαναβγαινω.
Το θεμα μου;… Μισο λεπτο… μπερδευτηκα λιγακι.
Νομιζω ότι ηθελα να πω για ένα… κατσικακι,
που σωθηκε μονο αυτό σαν πηγε να τα φαει
ο λυκος ένα πρωινο, ανοιξη, μηνα Μαη.
(Στιχακι από την μπαντα μας είναι το τελευταιο,
χωρις το λυκο βεβαια. Όμως είναι σπουδαιο.
Η μπαντα μας; Η Alpha Bang. Ποιος δεν την ξερει ταχα;
θα σας μιλησω άλλη φορα. Τωρα αυτό μοναχα).
Ή μηπως δε γουσταρετε να λεω παραμυθια.
Ωραια λοιπον, τοτε κι εγω σας λεω την… “αληθεια”:
Η αληθεια είναι… μονο μιά, καποιες φορες είναι… δυο.
Και καποιες άλλες δυστυχως, καμια απ΄τις δυο.
Μας τι μας λες ρε φιλε μου, δικαιως θα σκεφτουνε
καποιοι από σας και με ένα… κλικ θα εξαφανιστουνε.
Όμως με αυτους που εχουνε υπομονη μαζι μου,
σε γλεντι θα τα πινουμε σαν ερθει η γιορτη μου.
Λοιπον θεμα πολιτικο, μεγαλο βαζω ευθυς,
και ο κάθε ενας από εσας ας είναι ειλικρινης:
(Ισως παρατηρησατε, αλλαξα και το μετρο,
στον ραπερ θελω να την βγω, τον φιλο μου τον Πετρο).
Νομιζετε πως καποιος άλλος από “πανω” θα μας σωσει,
ή μηπως πως όλα αυτά εχουνε πια τελειωσει;
Και αν εμεις μοναχοι μας, δεν αυτοοργανωθουμε,
παντα από πού… μας ηρθε θα ψαχνουμε να βρουμε;
Μοναχα αυτό το ερωτημα. Εσεις τωρα σκεφθειτε,
ή αν θελετε, ελευθερα, με άλλa ασχοληθειτε.
Και για να μην νομισετε πως ειμαι “κολλημενος”
και μονο για πολιτικη, να μιλαω ειμαι ταγμενος,
αμεσως τωρα θα σας πω μια συνταγη σπουδαια,
γλυκακι για να φτιαξετε, και να περνατε ωραια:
Εξι κουπιτσες ζαχαρη, και άλλες τρεις νερακι.
χυμο λεμονι άλλη μιση (τα κλεβουμε βραδακι,
απ’ τη λεμονια του γειτονα, αφου εχουν σαπισει,

και μαλλον ο φιλος γειτονας τα εχει παρατησει),
τελος μιση κουπα βαζουμε, βανιλια. Ξεκιναμε,
σε κατσαρολα όλα μαζι… ωχ, άλλο δε θυμαμαι.
Μα δεν πειραζει, τη συνταγη θα βρειτε αλλου ισως.
Μη νιωσετε τωρα γι΄αυτό, για μενα… αγριο μισος.
Η Βαβυλωνία, θα φερει σεφ με αστερια πεντε ή εξι,
και θα σας εχει ολημερις μη σταξει και μη βρεξει.
Τις πιο ωραιες συνταγες, κολπα τα πιο ωραια.
θα σας θαυμαζουν ολοι, και θα ζηλευουν στην παρεα.
Για σημερα καπου εδώ λεω να σταματησω.
Παω βολτα στα Εξαρχεια. Λεω να περπατησω.
Ξερω πως περιμενετε, στιχακια μου να βαλω.
Χμ, οσοι γελουν ειρωνικα… κανουν κακο μεγαλο.
Αλλα ο μαγκας ποιητης, από τετοια δε μασαει.
Ριχνει το ποιηματακι του, και για μπυριτσα παει:

Ένα βραδυ στη … Βομβαη

Ένα βραδυ στη Βομβαη, με τον Ντιουαρς και τον Τζακ,
μπλεξαμε με καποιον Τζωνη, και γλιτωσαμε στο τσακ.
Ειχε γυρω του και αλλους, καποιον Χεηγκ, καποιον Καρντου.
Πλακωσε και καποιος ‘Ομπαν. Μας κυκλωσαν από παντου.

Η παρεα μας μεγαλη. Τα κοριτσια μας πολλα.
Η Αμπσολουτ, μια φιλανδεζα, με πανεμορφα μαλλια.
Η Στολινσκαγια ρωσσιδα, στα χειλη κοκκινο κραγιον
μας απάγγειλε με παθος, στιχους Φρανσουα Βιγιόν.

Παραδιπλα, η Καλλουα, μια μαυρη καλονη
φλερταρε τον Μπαλανταινς. Ηταν ομορφη στιγμη.
Τοτε ανοιξε η πορτα, μπηκε ο Ναπολεόν.
Γαλλος αυτος, αριστοκρατης. Ζουσε μονο στο παρον.

Ντανκερι λεγαν τον μπαρμαν, την βοηθο του Κουαντρω,
Το αφεντικο πιο περα, Τζιμ Μπιμ τον ελεγαν θαρρω.
Δεν θυμαμαι όμως άλλα, μαλλον ηπιαμε πολύ.
Ξυπνησα μετα δυο μερες, απ’ της Αψεντι το φιλι.

Υ.Γ. Εδώ ελευθερα Εξαρχεια…

nikos1789@gmail.com

Ρώτησαν γέροντα ψαρά…

Νίκος Κουφόπουλος

Ω, φιλτατοι και αγαπητοι, ω αγνωστοι μου φιλοι.
Από ένα βραχο υψηλο κοιτουσα καποιο δειλι.
Αγνάντευα τη θαλασσα. Τα κυματα αγριεμενα.
Και ξαφνου ακουω μια φωνη. Ο βραχος προς εμενα:
-Τι ψαχνεις φιλε μου να βρεις στης θαλασσας την πλάτη;
Ονειρο είναι σκεφτηκα. Θα φταίει το κρεβατι.
Όμως και παλι η φωνη. Πιο καθαρη ακομα:
-Ολα τα τρωει η θαλλασα. Τα βραχια και το χώμα.
Δεν θα σου πει τα μυστικα. Αδικα περιμενεις.
-Ποιο ειν΄το δικο σου μυστικο; –Να ζεις. Να ανασαίνεις.
-Βραχε, ακούω μου μιλησες. Αυτό είναι αληθεια,
μα τραβα να τα πεις αλλου αυτά τα παραμυθια.
Εγω ειμαι απ΄τα Εξαρχεια. Δεν ειμαι από… ραχουλα.
Κι αν καμμια βολτα θες να΄ρθεις, σε παίρνω παρεουλα.
Ευθυς τα γελια εβαλε. Τα πηρα στο κρανιο.
Καπου στο βαθος σφυριζε, ένα μεγαλο πλοιο.
Δυο σμερνες εστησαν χορο, πιο διπλα με δυο φιδια.
Ο Καββαδιας τα ειπε αυτα, μη λεω κι εγω τα ιδια.

-Βραχε, πες μου, βαρεθηκες χρονια στο ιδιο μερος;
-Παρα πολύ βαρεθηκα. Νιωθω σαν να ειμαι γερος.
-Μα λεν΄πως με τη θαλασσα εισαι ερωτευμενος.
-Ω τι βλακειες είναι αυτές. Φιλε μου ειμαι… καμένος.
Η θαλασσα ερχεται κοντα, κανει πως με φιλαει.
Όμως με τρωει σιγα σιγα. Αχορταγη. Πειναει.
Αυτό λιγο μου θυμισε κατι παλια δικα μου.
Καποιο μεγαλο μου… νταλκά. Έναν παλιο ερωτα μου.

-Γιατι δεν φευγεις, τον ρωταω. Τον ειδα που γελουσε.
Τι ειπα ο βλακας σκεφτηκα. Μα αυτος αλλου κοιτουσε.
-Εσυ γιατι δεν εφευγες μικρε μου πονηρουλι;
Εκανα πως δεν ακουσα. Κοιτουσα ένα… κατσούλι.
Μια γατα, πώς να σας το πω. Μαυρη. Περασε διπλα,
και χωθηκε σε μια σχισμη του βραχου. Σε μια τρυπα.

-Βραχε, τι θελεις από με; Πες μου τι θες να κανω;
-Να με βοηθησεις φιλε μου ενδοξα να πεθανω;
Σαστισα. Δεν περιμενα αυτό να μου ζητησει.
Γυρω ευωδίαζε παντου η άνοιξη. Η φύση.
Τον κοιταζα ωρα βουβος. Με κοιταζε και κεινος.
Πανω μας μολις περασε γλαρων μεγαλο σμηνος.
-Δυο δυναμίτες πρεπει να βρεις. Να με ανατινάξεις.
Να σπασει η θανατερη ανία αυτης της ταξης.
Πλακα μου κανει σκεφτηκα. —Όχι, πλακα δεν κανω.
Τη διαβασα τη σκέψη σου. Πρεπει πια να πεθανω.
-Μα πως… γιατι… μα… εγω… εσυ… ψέλλισα σαστισμενος.
Με κοιταξε ωρα πολύ. Τωρα ηταν αγριεμενος.
-Φυγε. Και γυρισε ξανα. Και κανε ό,τι ειπα.
Βαθια πολύ στα σωθικά, κανε μου μια τρυπα.
Βαλε καλα τα εκρηκτικα. Πολλα. Μη με λυπασαι.
Μεγαλη να είναι η εκρηξη. Καθολου μη φοβασαι.
Να λαμψει η νυχτα. Να χαθω. Γιορτη ο θανατος μου.
Ακινητος χρονια πολλα. Να ποιο ητανε το βιος μου.

Εκανα πως δεν εβλεπα γυρω μου τι συμβανει.
Μια φαλαινα μας ακουγε. Ηταν συγκινημένη.
Την κοιταξα και αυτή ευθυς μου εκλεισε το ματι.
Ητανε σε όλα σύμφωνη. Πρεπει να κανω κατι,
σκεφτηκα και αργα πολύ τραβηξα προς την πόλη.
Πρεπει να παω και να βρω αποψε το Μανωλη.
Αυτος εχει εκρηκτικά. Είναι παλιος στα κολπα.
Παντα ανακατευοτανε, με δυναμιτες, οπλα.

-Μανωλη, θελω δυο καλα μασουρια δυναμιτες.
-Ενταξει. θα την πεσετε μηπως σε Εκαμιτες;
-Ασε τις πλακες. Πες μου απλως ποτε θα μου τους φερεις.

-Αυριο.Την ιδια ωρα. Εδώ. Πως θα τους εχεις, ξερεις.

Δωδεκα τα μεσανυχτα, μετα από δυο μερες,
μεγαλη εκρηξη εγινε, στην ερημια, στις ξέρες.
Αναρωτιόνταν τι και πως, καναλια, εφημεριδες.
Ρωτησαν γεροντα ψαρα: Πες μας παππου τι ειδες;
Ειμαι τυφλος απαντησε. Τα ματια μου δεν βλεπουν.
Τα φιδια μονο ακουσα, αλαφιασμενα να έρπουν.
Τα ψαρια βγηκαν στην ακτη, κοιτουσαν σαστισμένα,
και η βαρκα μου ανατραπηκε. Αυτά μονο από μενα.
Α, ειδα και αντρα σιωπηλο, να καθεται πιο περα.
Καταλαβα πως είναι εκει, γιατι έπαιζε φλογερα.
Ένα σκοπο αργο, βαρυ. Ηταν καπως λυπημενος.
Μα άλλες φορες αγριευε, γινονταν θυμωμενος.

Εσεις μοναχα φιλοι μου, ξερετε την αληθεια.
Ετσι εγιναν τα πραγματα. Δεν λεω παραμυθια.
Αν σας ρωτησουν καποτε, ποιος από σας γνωριζει,
πειτε κατι άλλο ασχετο. Να, ότι η γη… γυριζει.
Γραφω λοιπον τωρα ευθυς, ένα μικρο τραγουδι,
για ολους εσας. Σαν μια αγκαλια. Ένα μικρο λουλουδι:

Ρώτησαν γέροντα ψαρά κάποια φορά…

Ρώτησαν γέροντα ψαρά κάποια φορά,
— Φύσα αεράκι μου γλυκά.
της γης αν είδε το βυθό να αναστενάζει.
— Φύσα και πάλι δυνατά.
Τον είδα νύχτα μοναχός, φορούσε μαύρα ρούχα.
— Πάρε τη βάρκα μου μακριά.
Κρατούσε κόκκινη φωτιά σε ένα παλιό μαγκάλι.
— Να φύγω να ξεχάσω.

Τρόμαξα είπε ο γέροντας, μα έριξα πάλι δίχτυα.
— Φύσα αεράκι φύσα με.
Έπιασα αναστεναγμούς, πόνους και μοιρολόγια.
— Μη χαμήλωνες φύσα με.
Βγήκανε πάνω στον αφρό ψυχές και με κοιτούσαν.

– Λίγο ακόμα να με βρω.
Και δυο ψυχές καθίσανε στη βάρκα μου απάνω.
– Λίγο για να λευτερωθώ.

Σκίστηκε η θάλασσα στα δυο, τα βράχια πήγαν πέρα.
– Φύσα νοτιά, φύσα βοριά.
Τα χέρια σήκωσα ψηλά, έκανα ξόρκια δέκα.
– Φύσα και πάρε με από δω.
Έγινε η βάρκα ουρανός. Μάτωσαν τα κουπιά μου.
– Φύσα. Μην σταματάς ποτέ.
Τότε τραγούδι άκουσα, που με έκανε να κλάψω.
– Να πάω στα όνειρα μου.

Υ.Γ.1. B-FEST εφετος. Εγινε. Κοσμος πολυς και παλι.
Μπαντες, κουβεντες, προβολές. Χιπ χοπ και πεντοζαλι.
Επαιξε και η ALPHA BANG, και όλα ηταν ωραια.
Μαζευτηκαν οι φιλοι μας και αλλοι πολλοι παρεα.
Θαρρεις μια ανάσα ελευθερη. Θεμελιο ουτοπιας.
Ναι. Χωρις το κρατος. Άμεσης δημοκρατιας.

Όλα τα παιδια ηταν εκει. Ο Νικος, ο Βαγγελης.
Η Ιωαννα, ο Πανος, ο Γιαβορ, η Λενα, ο Λευτερης.
Ο Θράσος, ο Φιλήμονας, ο Στεφανος, ο Γιαννος.
Ο Τολης, ο Αλεξανδρος, ο Αντωνης και ο Μανος.
Ο Γιαννης, η Ελιανα και η Μυρτω, η Δεσποινα, η Ουρανια.
Και αλλοι πολλοι που βοηθησαν. Νικησε η… ουτοπια.

Υ.Γ.2. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…

nikos1789@gmail.com

Ασμα Ασμάτων

Νίκος Κουφόπουλος

Πασχα ειχαν οι χριστιανοι. Οκ, δεν με πειραζει.
θα ηθελα μονο που και που το στορυ να αλλαζει.
Είναι λιγακι βαρετο. Τα ιδια κάθε χρονο.
Σταυρωση, ταφη, ανασταση , χαρα μετα τον πονο.
Ενταξει δε λεω, η συνταγη χρονια δοκιμασμενη.
Μα η ταινια αυτή εδώ είναι χιλιοπαιγμενη.
Βαλτε ρε σεις λιγο σασπένς, καπως για να την βρουμε.
Να μην γνωριζουμε από πριν σε λιγο τι θα δουμε.
Βαλτε τον Μπατμαν σε όλα αυτά, ή το Ζορο ας πουμε.
Ή καποιον άλλο ηρωα, τωρα μην τσακωθουμε.
Να σκαει από το πουθενα, και να τρελαινονται ολοι.
Από πού ηρθε να μην ξερουνε ουτε και οι διαβολοι.
Και τελος παντως δωστε το σε κανα σκηνοθετη.
θα προτεινα τον Κόπολα. Δεν ξερω τι ορους θετει.
Μα αν ζηταει διαφορα, τι μου δινεις τι σου δινω,
και κανει πολύ τον δυσκολο, παιζει και ο Ταραντινο.
Παιδι σπαθι, που ισως μπορω και εγω να του μιλησω.
Και ενταξει, ισως στα λευτα να κανει λιγο πισω.
Ή σε καποιον δικο μας, να, ο Λανθιμος ας πουμε.
Μαγκας, αλανι. Και αυτόν ξερω που θα τον βρουμε.
Ο Οικονομιδης μια χαρα. Ο Τσιωλης, μεγας γατος.
Και αλλοι πολλοι που ισως ξεχνω. Αργει πολύ ο πατος.
Κάθε χρονιά αλλιωτικα να γινεται η φαση.
Ενταξει αν γουσταρετε, πειτε και στον…θαναση.
Και εκει που βγαινει ο παπας και αναβει το λιβανι,
να ακούγεται το ποιμνιο να λεει τον …Πεχλιβανη.
Οι χιπστερς να εκστασιαζονται. Να τρεμουν οι γενειάδες.
Να αναστεναζει Γκαζι, Ψυρη, και οι περα μαχαλαδες.
Την άλλη χρονια ο Μαλαμας. Στην Σταυρωση προτεινω.
Να κλαιει – το κανει καλα αυτό – παιζοντας μαντολινο.
Ιδεες δοξα το θεο, υπαρχουνε χιλιαδες.

Δεν ξερω όμως αγαπητοι, αν θελουν οι παπαδες.

Μαλλον δεν θα γουσταρουνε. Αυτοι θα εχουν ρόλο;
Θα προτεινα να πηγαιναν ολοι σε έναν μόλο.
Δεν ξερω τι θα εκαναν, δεν το εχω βρει ακομα.
Μα η ριμα βγηκε μια χαρα. Με ένα φιλι στο στομα,
αμεσως αναγνωστες μου, σας παω στα σπουδαια:
Τον Σολομωντα εχουμε σημερα για παρεα.
Ασμα Ασματων. Τρυφερο. Ερωτικο και φινο.
Τραγουδια δωδεκα εφτιαξα, κι αμεσως σας τα δινω
να τα απολαυσετε κι εσεις. Και πιειτε στην υγεια του,
και στην καλη του, αν ηταν όπως λεν, όλα αυτά δικα του.

Άσμα Ασμάτων
Δωδεκα τραγουδια

Κάλεσμα

Θα το νηστέψω το φιλί ώσπου να με φιλήσεις.
Τι να μας κάνει το κρασί, έχουμε τα φιλιά σου.
Χωρίς κρασί θα ζαλιστώ, στα αρώματα θα σβήσω.
Στην αγκαλιά σου βάλε με σένα να μεθύσω.

Θα το νηστέψω το κορμί, μέχρι να ‘ρθεις και πάλι,
να με μεθύσεις άλλη μια. Σε μια αγκαλιά μεγάλη.
Πάρε με στο παλάτι σου, εσύ είσαι βασιλιάς μου.
Γλυκό μου όνομα εσύ. Μύρο είσαι της καρδιάς μου.

Μυρίζεις όμορφα γι’ αυτό σε θέλουν οι κοπέλες
και τρέχουνε κατόπι σου σκλάβες της ευωδιάς σου.
Να με χορτάσεις αγκαλιά, να σε χορτάσω χάδια.
Τι να μας κάνει το κρασί, ανοιξ’ την αγκαλιά σου.

Δώσε μου όλα τα φιλιά που φύλαγες στο στόμα.
Στην αγκαλιά σου βαλε με, να γίνουμε ένα σώμα.

Γυναίκα όμορφη

Είμαι μελαχρινή. Πόσο πολύ μου πάει.
Όμορφη σαν τα τσαντίρια του Κηδάρ.

Σαν τα παραπετάσματα του Σολομώντα.
Δώσε μου εσύ τις μουσικές απ’ το σιτάρ.

Οι γιοι της μάνας μου με μάλωσαν.
Με έβαλαν τα αμπέλια να φυλάω.
Μα το δικό μου το αμπέλι δεν το φύλαξα.
Πες λοιπόν πού είσαι εσύ που αγαπάω;

Πες μου πού βόσκεις το κοπάδι σου;
Πού ξαποσταίνεις για δροσιά το μεσημέρι;
Να μην γυρίζω μονάχη μου ανάμεσα
σε τόσους άντρες. Δεν είμαι μαθημένη.

Αν δεν το ξέρεις λυγερή,
πάρε του κοπαδιού τα χνάρια.
Φερ’ τα κατσίκια σου κοντά.
Φέρε και τα πουλάρια.

Γυναίκα

Είναι δικός μου ο αγαπημένος μου,
και εγώ για πάντα θα είμαι δική του.
Μέσα στα κρίνα βόσκει το κοπάδι του,
ως να θολώσουν τα νερά, να έρθει στην καλή του.

Νύχτες και νύχτες στο κρεβάτι μου,
γύρεψα εκείνον που η ψυχή μου αγαπάει.
Βρήκα στρατιώτες που γύριζαν και τους ρώτησα,
πού είναι αυτός που το κορμί αποζητάει.

Μόλις προσπέρασαν τον είδα και τον έπιασα.
Τον έβαλα στο σπίτι του πατέρα μου.
Στην κάμαρα εκείνη που με γέννησε.
Και τότε θαύμα, έγινε η νύχτα μέρα μου.

Σας εξορκίζω λυγερές
στο δέντρο που θα ανθίσει,
αφήστε την αγάπη μου

μόνη της να ξυπνήσει.

Γυναίκα που άργησε

Κοιμόμουν μα η καρδιά μου ξαγρυπνούσε.
Φωνή του αγαπημένου μου και χτύπημα στην πόρτα.
Είχα γδυθεί. Πώς να φορέσω πάλι μεσοφόρι;
θα λέρωνα τα πόδια μου που είχα πλύνει πρώτα.

Σηκώθηκα να ανοίξω και λαχτάρισαν
βαθιά πολύ γι' αυτόν τα σωθικά μου.

Τα δάχτυλα μου σμύρνα έσταζαν.
Άργησα. Είχε φύγει από κοντά μου.

Λιγώθηκε η ψυχή μου από τα λόγια του.
Τον γύρεψα παντού, μα δεν τα βρήκα πια τα χείλη.
Με βρήκαν άντρες σκοτεινοί, με πλήγωσαν.
Με έδειραν, με μάτωσαν, μου πήραν το μαντίλι.

Σας εξορκίζω λυγερές, στον σπόρο που κοιμάται
και στο μπουμπούκι το μικρό που πάει να ανθίσει,
αν δείτε αυτόν που αγαπώ, να πάτε να του πείτε,
πως λαβωμένη είμαι πολύ, απ' την δική του αγάπη.

Πώς είναι ο αγαπημένος σου

Πώς είναι ο αγαπημένος σου
ωραία εσύ γυναίκα;
Τι έχει που δεν έχουν
οι άλλοι και τον ψάχνεις;
Πες μας και μας να μάθουμε.
Σπουδαίος πρέπει να 'ναι,
τόσο πολύ που τον ζητάς,
έτσι που μας ξορκίζεις.

Χρυσό είναι το κεφάλι του.
Μαλλιά κοράκου χρώμα.
Σαν χιόνι αυτός, ολόλευκο,
επάνω σε πορφύρα.

Πού πήγε ο αγαπημένος σου;
Πού τράβηξε ο καλός σου;
Κι αν σε αγαπάει όπως λες
που τάχα είναι τώρα;
Πες μας να τον γυρέψουμε
κι εμείς μαζί με σένα,
γιατί όλες θα θέλουνε
να τον καλοτρυγήσουν.

Κατέβηκε στον κήπο του.
Στου γκιουλμπαξέ τα κρίνα.
Κι όσο βόσκουν τα γίδια του,
πλέκει για με στεφάνι.
Είμαι του αγαπημένου μου,
και αυτός είναι δικός μου.

Τι ωραία που είσαι σήμερα

Τι ωραία που είσαι σήμερα
μικρή αγαπημένη.
Σαν λιτανεία όμορφη.
Μην με κοιτάς. Με λιώνεις.

Εξήντα δυο βασίλισσες
και ογδόντα παλλακίδες,
μα εσύ είσαι η μονάκριβη.
Η αψεγάδιαστή μου.

Μία είναι η περιστέρα μου.
Όμορφη ελαφίνα.

Σε είδανε οι κοπελιές

και σε καλοτυχίσαν.
Σε είδαν και οι βασίλισσες,
κι όλες τους σε παίνεψαν.

Ποια είναι αυτή που φάνηκε
και σαν αυγή χαράζει;
Λάμπει σαν ήλιος το πρωί
και φέγγει σαν φεγγάρι;

Μία είναι η περιστέρα μου.
Όμορφη ελαφίνα.

Ομόρφυνες και γλύκανες

Ομόρφυνες και γλύκανες
μέσα στην αγκαλιά μου.
Έλα ψηλή μου φοινικιά
να σε κορφολογήσω.
Τα όμορφα βυζάκια σου
σταφύλι μυρωδάτο.
Πύργος όλος με φίλντισι
μου μοιάζει ο λαιμός σου.

Για δείτε την που έρχεται
πατώντας στα ποτήρια.

Ο αφαλός σου για να πιω
κρασί για να μεθύσω.
Σαν θημωνιά του σιταριού
η απαλή κοιλιά σου.
Τα μάτια σου δυο όμορφες
λιμνούλες από σμύρνα.
Δεμένος στις πλεξούδες σου
είναι ο βασιλιάς σου.

Ανάλαφρα που περπατά
με τα χυτά της πόδια.

Η ανάσα σου στο πρόσωπο
μήλο είναι μυρωδάτο.
Πύργος ψηλός η μύτη σου
στη Δαμάσκο αγνάντια.
Πες μου πάλι τα λόγια σου
κι ας είναι μεθυσμένα.
Ανάμεσα στα χείλη σου
που είναι μουδιασμένα.

Κοιμήσου τώρα ήσυχη
κι έλα όταν θελήσεις.

Είμαι του αγαπημένου μου

Είμαι του αγαπημένου μου, κι ο πόθος του για μένα.
Έλα καλέ μου να σε δω, να βγούμε στα χωράφια,
να δούμε αν μπουμπούκιασαν τα κλήματα στα αμπέλια.
Να δούμε αν ‘βγαλαν οι ροδιές ανθάκια να μυρίσεις.

Στα χωριουδάκια τα μικρά να βγάλουμε την νύχτα.
Στη γη να ξημερώσουμε, μέχρι να βγει ο ήλιος.
Στην ευωδιά των λουλουδιών, να με κορφολογήσεις,
και στο κελάρι το μικρό, που ετοίμασα για σένα.

Αχ, να σε είχα αδελφό, από την ιδία μάνα,
στο δρόμο αν σε έβρισκα να ‘ρθω να σε φιλήσω,
μην με κακολογήσουνε, που είμαι μικρή ακόμα.
Να σε έβαζα κοιμηθείς στης μάνας μου το στρώμα.

Χυμό ροδιού για πρωινό να φέρνω στο κρεβάτι.
Να σε κερνώ γλυκό κρασί, να πίνεις, μυρωδάτο.
Το χέρι σου το αριστερό προσκέφαλο μου να ‘ναι,
και το δεξί σου, αγκαλιά ζεστή, για να κοιμάμαι.

Δεν με θυμάσαι;

Ποια είναι αυτή που πέρασε, σαν τη μηλιά με τ’ άνθη;
Ποια είναι αυτή που πέρασε καβάλα στο άλογό της;
Κάτω απ’ τον ίσκιο της μηλιάς, τώρα εσύ κοιμάσαι,
και κάνεις πια όταν με δεις, ότι δεν με θυμάσαι.

Μα εγώ στην ίδια τη μηλιά, θυμάσαι από κάτω,
σε αγάπησα ένα πρωί. Ένα πρωί Σαββάτο.
Εκεί στην ίδια τη μηλιά που πήγε να πεθάνει
η μάνα σου ετοιμόγεννη, εσένα για να κάνει.

Ο Σολόμωντας έδωσε, το αμπέλι στους εργάτες
για να του το τρυγήσουνε. Χίλια φλουριά να πάρει.
Εγώ έχω το αμπέλι μου μπροστά. Όλο δικό μου είναι.
Με γεια του ας είναι τα φλουριά. Και χίλια στους εργάτες.

Σαν φοραδίτσα όμορφη

Σαν φοραδίτσα όμορφη
στου Φαραώ το άρμα.
Καδένες σου παρήγγειλα.
Μαλαματένιες πούλιες.

Ωραία αγαπημένη μου,
σαν κρίνος μες στα βάτα.
Τα χείλη σου σαν κόκκινο
γαϊτάνι κεντημένο.

Γλυκιά η φωνή σου. Μίλα μου.
Τραγούδια πες να ακούσω.
Κρασί ποτέ καλύτερο
να πιω ξανά δεν βρήκα.

Κατέβα απ’ τις ψηλές κορφές,
απ’ τα ψηλά τα όρη.
Απ’ τις φωλιές των λιονταριών,
έλα σε έμενα νύφη.

Λάβωσες με ένα βλέμμα σου

απόψε την καρδιά μου.
Με ένα λαμπύρισμα χρυσό
της χάντρας του λαιμού σου.

Φωνή του αγαπημένου μου

Φωνή του αγαπημένου μου.
Σωπάστε να ακούσω.
Κοιτάτε τον πως έρχεται
τις ράχες δρασκελώντας.
Σαν το ζαρκάδι τρέχοντας.
Όμορφος. Ελαφάκι.
Έρχεται στο παράθυρο
και μου μιλάει γελώντας.

Σήκω καλή μου, πέρασε
πια ο βαρύς χειμώνας.
Σήκω. Σωθήκαν οι βροχές.
Βγήκανε τα λουλούδια.
Το λεν’ τριγύρω τα πουλιά,
το λένε τα τρυγόνια.
Δέσαν’ τα δέντρα τους καρπούς.
Τα αμπέλια ευωδιάζουν.

Σπαραγμός

Βάλε με σφραγίδα
στην καρδία σου.
Τατουάζ στο μπράτσο
να μην ξαναβγώ.

Ερώτα τον θάνατο
νίκησε και πάλι,
στην κόλαση του πόθου
να ξαναβρεθώ.

Πλούτη η αγάπη δεν ζητά.
Σε πάγκους δεν πουλιέται.
Πάει όπου θέλει μοναχά.
Βροχούλα. Σπαταλιέται.

Αγάπη, φλόγα έγινες.
Φωτιά και κεραυνός.
Με ζώνουν τα σπαθιά σου.
Σπίθες και αστραπές.

Ποιος πόταμος σε σβήνει;
Ποιας θάλασσας το κύμα;
Ποιος θα αναστήσει πάλι
το μακρινό το χθες;

Υ.Γ. Εδώ Ελευθερα Εξαρχεια…
nikos1789@gmail.com

Παραλήρημα (ή …δεν είμαστε καλά)

Νίκος Κουφόπουλος

Παιζουν οι φιλοι μου χαρτια. Μα εγω ειπα: Παω πασο.
Ποιημα σουρεαλιστικο ευθυς θα αραδιασω:
Σε μια κολωνα της ΔΕΗ,τριτη. Καλα θα κανεις.
Μια θαλασσα φτερουγιζε. Ο Μπραντο και ο Τσιτσανης.
Και αργόπινα ένα δεντρο κλείνοντας ξανα δυο χορτα.
Εικονες ηρθαν αλμυρές. Μου ειπε: Να μια βολτα.
Τρια πουλακια, τα γνωστα. Μια ασφαλτος θλιμμένη.
Και η Μαρια ηταν γυμνη. Μια αρπα θυμωμενη.
Πηρα μαζι μου μια στιγμη, χυμενη σε καλουπι.
Ριξε στη γη τον αμανε. Τι είναι η Γουαδελουπη?

Σπασαν μονες πεντε πορτες. Αφασία. Αφασία.
θεατρο. Ενας κρατηρας? Αχ γλυκεια μου Ασπασια.
Ταρακουνησε ο άλλος, και χαθηκαμε. Τρομπετες,
μεθυσμενες έραβαν ξυλα. Δεκα τονοι πιρουέτες.

Δεκαοροφες σημαιες. Δυο στιγμες μετα τη μια.
Τρια πότε, και αλλα τρια. Δυο κυκλοι σε γωνια.
Ο όλεθρος ασημισε. Η σπιθα σε αγωνια.
θανατος. Τι τραγουδια θες? Ορκισου μου σε μια.
Αειθαλής, σκεφτηκε ευθύς, μια τρομαγμενη μπάλα.
Προσεξε ειπε. Παγερος κι αγαπησε η σκαλα.
Ομιχλη και τραγουδαγε, ποδηλατο, βαγόνια.
Πεταλο σε αναβρασμο και πονεσε η κολωνια.
Χθες σου ‘ ταξε μια χαρα, ποταμια και δυο μασκες.
Κασκες. Κασκες. Ω, τι κασκες?
Να με αγαπας απαντησε. Κρεμαστρα μανουαλι.
Ο δήμιος τεσερεις απλα. Χρυσαφι ειπαν αλλοι.
Ρολόι, φρενο τρυφερο, μίας ανασας δωρο.
Μυστηριο, κυλησε απλως πανω σε ομφαλιο λώρο.
Τοτε μια νυχτα από μακρια, και πηρε τρεις τουλιπες.
Αχορταγη η Βαγγελιω. Τρόχισαν δυο σκνιπες.
Οι ποιητες. Φιδια ξερά, σαμπανια σε ποτηρι.
Μανα θα φυγω. Γιε μου που πας? Παω στο πανηγυρι.

Κι αλώνισαν και γεμισαν τις βερες βιοτριολι.
Ψιθυροι θαύμαζαν. Μάιος. Τα εσερναν διαβολοι.
Ομορφη ποδηλάτισσα, σε τέσσερεις αιωνες.
Και η λαμαρινα, ωρα καλη. Μου φτανουν δυο χειμωνες.
Μια εκρηξη. Κολυμπησαν. Η ωρα ηταν μια.
Γιε μου γιατι γυρισες νωρις? Μανα, ηταν μαλακια.
Τριαντάφυλλα και τρομαξαν, τριγυρισαν για παντα.
Πρασινη θλιψη και αναψε από μακρια μια μπαντα.
Καπελο ανακατωσε και εριξε τρια δελφινια,
με πετρα ολοστρυγγυλη και αρχισε παλι γκρινια.
Σε θρονο έναν δυσνοητο, στου λιονταριού τα μερη,
κιτρινισαν του τιμονιου, που ο θάνος μονο ξερει.
Ελα, και τεσερεις εγω. Διαβαζει αρρωστημενα.

Πού είναι ο Μπωντλαιρ. Τραβερσα μια. Εγω μονο σε μενα.
Ξερω το διχτυ. Σαββατο. Θα γινω αχιβάδα.
Μυρισε τοτε κι εγινε καμπανα μια κονκαρδα.

Κι αλλόκοτα παρατησε το ναυσταθμο βογκώντας.
Δυο τραινα αγκαλιαστηκαν. Το ένα ο Σολομώντας.
Πες να μας φερουν μονο μια, και το φεγγαρι παγος.
Ηρθε. Εξηντα. Θα εχουμε, παλι Κυλώνειον αγος.
Και σταματάει ξαφνικα. Ολοι σε ένα κουταλι.
Διαφανος είναι ο γεροντας και μπηκε σε μπουκαλι.
Και μια ανασα από ψηλα, κρεμαστηκε δυο μηνες.
Ωραια ειπες, η αμαξα, αγορασε τρεις χηνες.
Ο δυτης αργησε πολύ, και σερνει δυο αμόνια.
Ξεφρενα πανηγυρισαν στο λαθος, δυο πιονια.
Και μπλεχτηκε ένα βουνο και ξυπνησε απ' τη ληθη.
Και δυο φαραγγια, παντα μωβ, μπηκαν στο παραμυθι.
Αλαφιασμενη μια τροχια, σε ολοχρυση κουκετα.
Και τα τραγουδια, προστυχα μπηκανε σε κουφετα.
Ξεθαρεψε, τρυπια ευχη, κόκκινο σπαει κρανος.
Η θαλασσα, ξαφνιαστηκε. Αυτος είναι ο Πανος?

Δεν γραφω άλλο σταματω. Δειτε και παρακατω.
Τραγουδι ωραιο εχω για σας? Αραγε πιανω…πατο?

Παραλήρημα ('Η… δεν είμαστε καλά…)

Πες πως νόμισες θα είναι στην πιο πέρα.
Και πως πάλι ο καινούριος αναδύει.
Μια ανάκατα σωρεία και παθιάζει.
Και ταράζει και ταιριάζει και λιμνάζει.

Και παρ' όλα αυτά κατάφερε το σκίζω,
και λαμπίρισε ολόκληρο το στάζει.
Λένε σάμπως δυναμώνει και οδύνη,
πριν την στάμπα. Μην γλυκοχαράζει.

Ώρες κάλεσε. Μια χαμηλή γαλέρα.
Η πιο κάτω αναμμένη και ήταν φίνα.
Κι ο καιρός να βασιλεύει ως το μαράζι.

Μια ρουτίνα. Μια ντουζίνα. Μια ρουτίνα.

Τρεις θεοί σκεφτήκαν. Τι πειράζει.
Πιο πολύ και από έναν και από δυο.
Ολοκλήρωσε το πως. Πάρε χαλάζι.
Τρεις απόκληροι. Δεν είναι από το κρύο.

Ρεφραίν

Παραπάτινε και σάλτισε το δάμα.
Ελεπότανε και καραστή δεσέ το.
Δέκασε τα ρώτατα και λάτα.
Σώτα. Σε από εκεί περέτο.

Υ.Γ. Εδώ Ελευθερα Εξαρχεια…
nikos1789@gmail.com

Ερχεται η ώρα που ρωτάς απ' τη ζωή τι πήρες…

Νίκος Κουφόπουλος

Γεια και χαρα σας φιλοι μου, γεια σε ολη την παρεα.
Νεα εχω σημερα πολλα, και ασχημα και ωραια.
Να αρχισω από τα ασχημα : Σεισμος πολύ μεγαλος
εγινε χθες στο Πακισταν. Θα ακολουθησει κι άλλος.
Από τα εργαστηρια, το άλλο ασχημο νέο,
και μην το προσπερασετε, είναι πολύ σπουδαιο:
Ελεγχο των γεννήσεων θα κανουν στα κουνουπια.
Και αν πετυχει, φιλοι μου, μας βλεπω ολους σε…κιουπια.
Μοναχα τα αρσενικα θα αφηνουν να γενιουνται,
και μονο λιγα θηλυκα. Οι φεμινιστριες…που΄ναι ?
Αυτό σημαινει ότι μπορει να αλλαξει η ισοροπια,

ενώ θα εχουμε οφελος, όχι πια ελονοσια.
Κανεις δεν ξερει αν μετα, η φυση διαφωνησει,
και αλλα κουνουπια…τερατα, μοναχη της γεννησει.
Μας βλεπω τοτε ολους μας, με Scorpions να γυρναμε
και με βολες κατά ριπας, κουνουπια να κυνηγαμε.
Λιγακι εδώ μου ξεφυγε ένα μετρο παραπανω,
κι ισως καποιοι σκεφτεστε, ότι το παρακανω.
Αστειο θα ηταν. Θα ξυπνουν παντα οι απο πανω,
και θα ρωτουν: το πετυχες η ερχεται επανω ?
Θα οπλιζουν τοτε γρηγορα, περιστροφα, πιστολια.
Με εννιάρι απ΄το κρεβατι της και η γιαγια Μανόλια:
-Παιδακι μου, το πετυχα, γιατι καλα δε βλεπω,
κι εδωσα το Καλσνικοφ, στη θεια σου τη Μελπω ?
Αυτά ηταν φιλοι σημερα, τα ασχημα τα νεα.

Παμε τωρα ολοταχως, στα αλλα, στα ωραια :
Η χωρα μας θριαμβευσε στα καλλιστεια παλι.
Βγηκε ελληνιδα Mis World. Γιναν στην Σενεγαλη.
Ριγησε από συγκινηση η ξαδερφη μου η Ελενη.
θα πηγαινε λεει κι αυτή, αλλα είναι παντρεμενη,
και την ζηλευει ο αντρας της-γαμωτο, τι ακουω ?
Καινουρια προφυλακτικα, βγηκαν από την DUO.
Αυτό είναι νέο σοβαρο, λιγακι ας σταθουμε,
ασχετως αν…μας χρειαζονται, αν χρησιμοποιουμε.
Στην κατά μονας ηδονη, που εγω εχω εμβαθυνει,
αυτό το νέο ειλικρινα, αδιαφορο με αφηνει.
Όμως υπαρχουν εραστες, που θα χαρουν εντόνως.
Εβγαλε και λιπαντικο. Και ετσι τερμα ο πονος.
Δεν χρειαζεται λεπτομερως να σας τα εξηγησω.
Ξερω, εισστε εξυπνο κοινο…Ενταξει… Για…από πισω.
Δεν ντρεπεστε, τι με βαζετε, δημοσια να λεω ?
Μετα τυψεις με πιανουνε και ολη νυχτα κλαιω.
Χμ, καλα, όχι ακριβως, λιγο τα…παραλεω,
μα εφτιαξα ριμα ανετα. Σας ειπα για τον Μπεο ?
Α, δε σας ειπα, μαθετε: Τον «διωξαν» απ’ το Βολο.
-Μουσα τρελη, τι προκληση για ριμα-…Μα…αυτό είναι ολο.
θα σταματησω καπου εδώ, το εχω παρακανει.

Λεω να παω εκδρομη στο Οιτυλο, στη Μανη.
Μα και στην Σκιαθο ηθελα να παω λιγο εφετος.
Ωραιο σπιτι εχει εκει ο φιλος μου ο Πετρος.
Κοριτσια ομορφα πολλα, μου λεει, Νικο ελα.
Με εγω βραχος ακλονητος. Ρε τι είναι τουτη η τρέλα ?
Ψαχνω σπουδαιο ερωτα που θα με συγκινήσει.
Φιλε μαζι σου, μα…ωραιο είναι και το γαμησι,
μου λεει απ' το τηλεφωνο ο φιλος μου γελωντας.
Τι θα ελεγε αραγε γι' αυτο ο σοφος ο Σολομωντας ?
Μαλον θα με κατσαδιαζε για την ωμη μου γλωσσα.
θα πρεπε λογια πιο κομψα. Και αληθεια υπαρχουν τοσα.
Αυτά οι καθως πρεπει ποιητες τα λεν κεκαλυμμενα.
Μα αυτή τη λεξη μου εστειλε η μουσα μου εμενα.
Σ' αυτην λοιπον παραπονα. Εγω δε φταιω… πράμα,
θα ελεγα αν ημουν Κρητικος και όχι από τη Δραμα.
Ψεματα, είναι όμως αυτό, τη ριμα εψαχνα παλι.
Εγω Αρκας γεννηθηκα. Και παντα εχω μια ζαλη.
Μπερδευομαι αναμμεσα στα μπλουζ και τα κλαρινα.
Μα κι οΤσιτσανης παντοτε παρεα ητανε φινα.
Και οι ροκαδες φυσικα, και οι κλασικοί επισης.
Και οι τζαζιστες τρομεροι. Ποιους αραγε να αφησεις ?
Οι ραπερς. Φυσικα το πανκ. Τιποτα δεν διαγραφω.
Το εντεχνο το ελληνικο-μόνο-στα αρχιδια μου το γραφω.
Οριστε, μετρο μου εφυγε. Και παλι ασχημη λεξη.
Καλυτερα λοιπον με αυτό κανενας να μη μπλεξει.
Βλεπετε, αν οι μουσικες είναι πολύ σπουδαιες,
βρισκουνε παντα την ψυχη. Και οι παλιες και οι νεες.
Κουραστηκα. Ειπα πολλα. Λεω να σταματησω,
και με ένα ποιημα αλλιωτικο, λεω να σας αφησω.
Μην πειτε ότι με βρισιες ξερω μονο να γραφω.
Γραφω κι αλλα καλύτερα. Και αυτό το υπογραφω.
Στο κατω κατω οποιος θελει μονο ας με διαβασει.
Οι αλλοι ας φυγουν με..μετρό. Ποιο κατω είναι η σταση.
Νομισατε πως νοιαζομαι σε ολους σας να αρεσω ?
Και αν ασχημη εχω κριτικη από γκρεμο θα πεσω ?
Δεκαρα φιλοι ειλικρινά για όλα αυτά δε δινω.
Απλα όταν γραφω είναι σαν να κανω…τραμπολινο.

Μια ψηλα, μια χαμηλα βουταω στον εαυτο μου.
Στο τελος χαιρομαι όταν λεω: Αυτό είναι δικο μου.
Αυτό είναι ολο το μυστικο. Στα αλλα μην τσιμπατε.
Και όλα τα μεγαλοστομα ‘σεις να τα προσπερνατε.
Και αυτά που λεω φυσικα. Λιγο μονο σταθειτε.
Ως αφορμή διαβαστε με, λιγο για να σκεφθειτε.
Μετα, οπου θελετε εσεις τη σκεψη σας θα πατε.
Κρατηστε αν θελετε αυτό: Να μην τα παρατατε.
Όμως ξανα το δασκαλο μου φαινεται πως κανω.
Τελεια βαζω τωρα εδώ και στο τραγουδι φτανω:

Ερχεται η ωρα που ρωτας απ’ τη ζωη τι πηρες…

Ερχεται η ωρα που ρωτας απ’ απ τη ζωη τι πηρες,
κι αυτοι σου λενε: ετσι εγραφαν οι Μοιρες.
Ψαχνεις να βρεις τι γινανε τα λογια τα μεγαλα,
και αυτοι σου λενε: ισως φταιει το μητρικο που ηπιες γαλα.
Ρωτας που πηγε το χαδι που περιμενα να παρω,
και σου λενε: τυχη ειχες αφου απεφυγες το Χαρο.
Και λες, τι διαλο ποσο ποια να περιμενω ?
Τοτε σου λενε: σε προτιμαμε μεθυσμενο.
Και ερχεται η ωρα που αυτο που εισαι σε ξυπναει.
Και λενε τοτε: τι θελει αυτος, και που το παει ?
Η αληθεια σου να περιμενει αλλο δεν μπορει.
Σου λενε τοτε: πηγαινε κλαψε λιγο μονος στην αυλη.
Κι οταν τα χεια σου τα δουν να ειναι σφιγμενα σε γροθιες,
σου λενε: δεν ειναι αυτο σωστο. Ειναι απρεπες.
Κι αν με γροθια διωξεις το ψεμα σου πιο περα,
θα πουν: μαζεψτε τον, πηραν τα μυαλα του αερα.
Κι αν τυχει και απ’ τα χεια σου λιγο αυτοι ματωσουν,
τοτε να ξερεις, μη γελας, αυτοι θα σε σκοτωσουν.
Ποιος εισαι εσυ που τόλμησες, που θες κατι να αλλαξει ?
Αυτοι τον κοσμο φτιαχνουνε. Αυτοι βαζουνε ταξη.
Μα ποιοι ειναι αυτοι, ισως να πεις, θελω να μαθω τωρα ?
Θα πουνε: αστα τωρα αυτα. Δεν ειναι τωρα η ωρα.
Θα πουνε: τωρα σε κινδυνο βρισκεται η πατριδα.
Οχι η δικια μου,θα σκεφτεις. Ποτε μου δεν την ειδα.

Α,εσυ εισαι αναρχικος. Κοκκινος, μπολσεβικος.
Λουλουδια ομως δεν εβγαλε ποτε ο δικος μου κηπος.
Ισως δεν εσκαψες πολυ. Σκαψε ακομα κι αλλο.
Μα αν σκαβεις βραχο, τι θα βρεις ? Βραχο κι αλλο μεγαλο.
Να σκαψεις κι αλλο πιο βαθια. Μην εισαι ανυπομονος.
Κι αν δεν σου αρεσει λυπομαστε. Θα ερθει ο επομενος.
Και ερχεσαι εμενα και ρωτας, μου λες πια τι να κανω ?
Μα εγω δεν ειμαι δασκαλος. Εγω τραγουδια φτιαχνω.
Αν σου αρεσει το τραγουδι μου καλως.
Αν παλι δεν σου αρεσει, παρτο αλλιως…

Υ.Γ. Εδώ Ελευθερα Εξαρχεια…
nikos1789@gmail.com

Τη γλώσσα μου στον ουρανό βγάζω…

Νίκος Κουφόπουλος

Πίθηκος η μανα. Και ο πατερας, και ηταν φίνος.
Μη με ρωτατε τι και πώς τα ειπε αυτά ο Δαρβινος.
Έτριψα ξυλα κι αναψα φωτια. Εψησα κρεας.
Γνωρισα κι αλλους πίθηκους. Ημουνα της παρεας.
Σιγα σιγα με τον καιρο εφτιαξα εργαλεια.
Στα δυο ποδια περπατησα. Εφτιαξα κοινωνια.
Τα ζωα εξημερωσα. Εσπειρα τα χωραφια.
Γεματα ηταν με τροφιμα στο σπιτι μου τα ραφια.
Πολεμησα με αλλους πολλους. Και αυτοι με πολεμήσαν.
Και μονο οι δυνατοτεροι από τις μαχες ζησαν.
Εφτιαξα πόλεις, καστρα ψηλα. Εφτιαξα και καραβια.
Και σε κουβεντες ομορφες ξοδεύτηκα τα βραδια.

Μεγαλωσα στου Πλατωνα την Ακαδημια.

Στων κυνικών καποτε σπουδασα τα σχολεια.
Αργοτερα μου μιλησαν για καποιο Αγιο Πνευμα.
Μετα ηρθε ο Μεσαιωνας. Κι αυτό δεν είναι ψεμα.
Με΄κάψαν σε αγριες φωτιες με μαγισσες αντάμα.
Πως γλιτωσα δεν ξερω. Ισως το μονο θαύμα.
Ο Πάπας φοβο ηθελε να νιωθω. Να με λιωσει.
Ο Λούθηρος προσπαθησε μάταια να με γλυτωσει.
Μετα στην Αναγέννηση, ζωγραφιζα με πάθος.
Ο Καραβάτζιο μου εδειχνε αν ειχα κανει λαθος.

Μαυρος από την Αφρικη, δουλεψα στις φυτειες.
Σκλαβος στο Τεξας ημουνα και σε άλλες πολιτειες.
Στο Μάντσεστερ οδηγησα εγω το πρωτο τραινο.
Ο Μαρξ μου ειπε αργοτερα την ωρα να προσμενω,
να γινει η επαναστaση. Θα ητανε παγκοσμια.
Ο Χέγκελ μου εξηγησε και ο Νίτσε, τα εγκόσμια.
Μετα ο Μπακούνιν εσπειρε μεσα μου αναρχια.
Και του Σικάγου οι νεκροι, δειξαν την αδικια.
Στην Φιλική όταν εγινε, μπηκα την Εταιρεία.
Ο Ρήγας με γοήτευε. Και οι μύθοι για την Τροία.
Κλεφτης εγινα στα βουνα. Στης Τριπολης το αλωνι,
και το Μωριά λευτερωσα με τον Κολοκοτρώνη.
Στου Σταλιγκραντ το μετωπο πολεμησα τη φρικη.
Το ναζισμο. Το φασισμο. Με ματωσε η νικη.

Ξανα ανταρτης στα βουνα. Στη Ρουμελη και παλι.
Τον Αρη ακουλουθησα. Μου ΄κοψαν το κεφαλι.
Καποιοι μου ειπαν ψεματα, εγιναν προδοσιες.
Γνωρισα όλα τα νησια σε αγριες εξοριες.
Εγινα Μαύρος Πάνθηρας. Και στις ταξιαρχίες,
των ιταλων τις κοκκινες, μπλεχτηκα σε ιστοριες.
Με το Ντουρουτι εγινα, φιλος στην Ισπανια,
και στην Κρονστανδη πέθανα για την ελευθερια.
Στη Ναγκασακι ενιωσα της δυσης τη σαπίλα.
Μαντήλα Παλαιστινιακή φορεσα στη Σατίλα.

Το rock and roll με μεθυσε. Τα μπλουζ στην Ορλεανη.
Και όταν δεν μου εφταναν ακουγα και Τσιτσανη.

Οι χίπις με παρέσυραν για λιγο είναι η αληθεια.
Κι ακουσα κι αλλα διαφορα, μα ηταν παραμυθια.
Ο Γκαντι δεν μου ταιριαξε. Προτιμησα τον Καστρο.
Ο Τσε για λιγο φωτισε της μερες μου σαν αστρο.
Του Μαο με γοητευσε το κοκκινο βιβλιο.
Στους Σαντινιστας βρεθηκα, με ένα μεγαλο πλοιο.
Τα Γκουλακ με σκοτώσανε. Του Βερολινου ο τοιχος.
Της Πραγας η επέμβαση. Των τανκς ο αθλιος ηχος.

Ειδα στο Γκουαντάναμο κοσμο να φυλακιζουν.
Φέρετρα απ' πολέμους γεμάτα να γυριζουν.
Να πεθαινουν ειδα μικρα παιδια απ' βομβες.
Αμαχοι να θυσιαζονται , να γινονται εκατόμβες.
Ειδα δεκαεφταχρονα, μπατσοι να τα σκοτώνουν.
Συχνα ειδα τις νυχτες μου, αδικα να ματωνουν.
Ειδα χιλιαδες προσφυγες να πνιγονται για πλακα.
Τον εαυτο μου ρωτησα: Τι κανεις ρε μαλακα?

Φευγω από τα μετρα τους κι από ολους τους κανονες.
Με μια μεγαλη δρασκελια αφηνω τους αιωνες.
Αυθαδικα, με τσογλανια, και σε όποιον αρεσει,
τη γλωσσα μου στον ουρανο βγαζω, και αυτος ας πεσει.

Υ.Γ.1. Φιλοι μου τωρα, παμε ευθυς σε ένα τραγουδακι.
Το εφτιαξα κανα χρονο πριν. Θυμαμαι ηταν βραδακι.
Την "Μπέμπα" ειχα διαβασει πριν του φιλου του Δημητρη,
και σκεφτηκα, χαχα, πώς να του… "μπω στη μυτη".
Μα θα μου πειτε όλα αυτα μαζι πως θα κολλήσουν?
Δικο σας θεμα είναι αυτό. Ισως σας συγκινήσουν.
Ισως και όχι. Βαρετά πολύ ισως τα βρείτε.
Όμως και παλι φιλοι μου, να μην ανησυχείτε.
Πατήστε το… κουμπάκι σας και πάτε παρακάτω.
κι εγω για σας, ένα κρασι, θα…"παω ασπρο πατο".
Με τον Δημητρη θα βρεθω, θα πιουμε και θα…πιουμε,
και λιωμα όταν γινουμε, θα πα΄να κοιμηθούμε:

Μπέμπα*

Είμαι μια μύγα που κουβαλάει τον τοίχο.
Είμαι η αρρώστια σου. Φτύνω αίμα και βήχω.
Είμαι δελφίνι που κουβαλάει τη θάλασσα.
Είμαι τσογλάνι. Τα όνειρά σου εγώ χάλασα.

Είμαι αγία κουβαλάω ναούς.
Είμαι πόρνη κουβαλάω φαλλούς.

Είμαι χαλί περσικό και κουβαλάω το πάτωμα.
Είμαι εντός σου διαρκές παλιό αιμάτωμα.
Είμαι ντρίν ντρίν και κουβαλάω το τηλέφωνο.
Είμαι πτώμα. Είμαι εσύ με σκισμένο αμπέχονο.

Είμαι αγία κουβαλάω ναούς.
Είμαι πόρνη κουβαλάω φαλλούς

Είμαι κορνίζες και κουβαλάω πτυχία.
Είμαι τα λάθη σου. Σε κρυμμένα αρχεία.
Είμαι λιμάνι και κουβαλάω το νησί.
Είμαι ο άλλος, που όταν φεύγω, είσαι εσύ.

Είμαι αγία κουβαλάω ναούς.
Είμαι πόρνη κουβαλάω φαλλούς

Είμαι βαλίτσα και κουβαλάω το τραίνο.
Είμαι δαίμονας. Με κακία προσμένω.
Είμαι νεκρός. Κουβαλάω το χώμα το άπειρο.
Είμαι δήμιος. Την ποινή σου έχω σε πάπυρο.

Είμαι αγία κουβαλάω φαλλούς.
Είμαι πόρνη κουβαλάω ναούς.

*[Ένας διάλογος με τον Δ. Τσεκούρα από το θεατρικό έργο Η Μπέμπα].

Υ.Γ.2. Εδώ Ελευθέρα Εξάρχεια…
nikos1789@gmail.com